

Два дни всички се питаха, къде щукна кучката. На третия ден тя замаха опашка на пруста. Очитѣ и свѣтѣха радостно, но бѣше много ослабнала. Дѣдо Костадинѣ засмѣно заклати глава:

— Рожби, рожби трѣбва да има. При тѣхъ се е губила.

— Да ги намѣримъ, тате, та съ време да хвѣрлимъ излишнитѣ. Защо само да смучатъ майка си? — подхвана синѣтъ на дѣда Костадина.

— Тая година нѣма да хвѣрлимъ никое. Ще хранимъ майката двойно — за нея и за малкитѣ. Тя вече остарѣ, натежа. А какво куче бѣше! Трѣбва да си изберемъ едно, като нея да усѣща и обажда!

— Какъ ще го изберемъ такова, тате? — попита синѣтъ.

— Ще видимъ. Чувалѣ бѣхъ нѣщо, ама съмъ забравилѣ. Дано си спомня нѣкакъ. Я идете ги намѣрете да разберемъ колко сж, — обърна се дѣдото къмъ

внучетата, които слушаха разговора.

Децата припнаха. Претѣршуваха цѣлия дворѣ, наврѣха се изъ всички жгълчета — нѣмаа. И току дотичаха отъ къмъ купитѣ:

— Дѣдоо, дѣдо, въ шумата, въ шумата! Тамъ направила дупка!

Дѣдо Костадинѣ се отправи къмъ шумата! Кучката изтича напредѣ, застана предѣ входа на леговището и зарѣмжа недовошно.

— Е, нѣма да ти ги вземемъ! Маршъ! — скара ѣ се старецѣтъ.

Кучката не отстѣпи. Той я блѣсна настрана, разбута шумата и отви петѣ едри кученца. Скимтѣха и се тѣркаляха. Децата посегнаха, но кучката се мушна и зави въ пазвата си своитѣ слѣпи рожби.

Внучетата и дѣдото се прибраха съ весели разговори. И почнаха всички да хранятъ кучката. Честичко ѣ отдѣляха отъ